

Поміж рядками

Автор:

Юлія Шеко

Поміж рядками

Юлія Шеко

Дівчина Ліля опиняється на межі нервового зриву, коли дізнається про жахливий вчинок коханого – вбивство дітей. Доля зводить її з психологом, котрий намагається допомогти їй та наставити на вірний шлях, але одного дня сам відходить від нього, стаючи на слизьку стежку брехні. Доля маневрує між заплутаним трикутником, повним інтриг та недомовленостей і сама розставляє крапки, в той час як головні герої виявляються не спроможними знайти вірний вихід.

Юлія Шеко

Поміж рядками

Частина 1

Розділ 1

Вона

Рівно рік тому ми з ним уперше зустрілися. Ще й досі не можу забути свою сором'язливу посмішку, його злегка вологі долоні та сумний, мовби приречений на вічні страждання, погляд. Тоді він здавався мені загнаним у кут пацюком, котрий бажає залити своє горе міцним градусом заморської випивки, але не знаходить у цьому втіхи. Тому й погоджується на дивну пропозицію незнайомки, котра переконує його провести із ним ніч. Дурість, хіба ні?

Хто міг сказати мені, що лише за рік все це ефемерне щастя розчиниться у буднях жорстокої правди? Що за такий короткий проміжок часу я перетворюся на невірноважену жінку, не уявлятиму й дня без чергової дози транквілізаторів та тихо бажатиму якнайшвидше дізнатися про його смерть? Хіба могла б тоді я повірити у таку маячню?

Мною панувало захоплення, сліпе та неусвідомлене обожнювання. Звідки воно взялося? І як я, завжди розсудлива та прагматична жінка, змогла так легко довіритися йому? Поруч із ним я забувала про все: про нестабільність економіки, смертельні захворювання, інформацію про які так бурхливо останнім часом розповсюджували ЗМІ, про постійні катастрофи на азійському континенті. Я забула про кожную річ, котра ще зовсім нещодавно так сильно хвилювала мою сутність.

Я відкидала на другий план свої бажання та мрії, жила лише заради нього. Заради його комфорту та задоволення, щоб тільки він ніколи більше не відчув себе зрадженим. В той же час, він давав мені те, чого я не мала ніколи раніше – усвідомлення. Віру в те, що я справжня жінка, царівна в оточенні низьких реалій дійсності та приземистих людей, котрі мають занадто мало, аби сягнути мого рівня. Він змусив мене попрощатися з недоліками, що раніше супроводжували мене кожної миті; змусив повірити, що я неперевершена коханка та найвидатніша із завойовниць чоловічих сердець.

Весь цей час він обманював мене. Підсвідомо вкладав у мою розхристану душу почуття, що не належали мені; слова, котрі я ніколи б не змогла промовити; вчинки, про які було важко навіть думати. Він змусив мене повірити у себе – натомість витоптав своїми начищеними до блиску туфлями справжню мене. Я жила у світі, який він створив довкола мене, навіть не усвідомлюючи, наскільки глибоко занурююсь у тенета його чарівливої омани.

– Як пройшла ніч?

Він дивиться на мене м'якими очима, у яких читається легка поблажливість та замаскована зверхність – саме так спілкуються дорослі із дітьми, проблеми яких їм здаються занадто банальним, аби приділяти цьому надмірну увагу. Звісно, я не перша та не остання серед його клієнток, що втрачають глузд через кохання. Та чи були у його кар'єрі випадки, схожі на мої?

Я здригаюся, знову поринувши у почуття відчаю та безвиході, що охоплювали мене після кожного заходу сонця. Ніч – чарівна мить? Лише для закоханих, які живуть легковажними мріями про майбутнє, не турбуючись про його закінчення. Лише для малечі, котра із насолодою поринає у міцний сон, бажаючи побачити хоча б крихітний натяк на свою подальшу долю. Лише для тих, хто не страждає від набридливого безсоння та не вкривається шаром поту від кожного випадкового звуку. Напевно, ніч й справді буває чарівною; більш того, я пам'ятаю, якою вона була для мене, коли ми лежали із ним в одному ліжку та боялися хоча б на мить відпустити руку одне одного. Але зараз, коли все навколо здається чужим та ворожим вона не здається мені такою магичною. Я відчуваю підсвідомий страх від почуття небезпеки, котра ходить за мною, мов вірний пес і не відпускає від себе, завжди притуляючись невидимою щокою до моєї ноги. Хіба після такого можна повірити у те, що ніч – чарівна мить?

Андрій Іванович не відводить від мене погляду і він раптово набуває серйозності. Цей чоловік розуміє, що я замовчую від нього більшу частину своїх справжніх емоцій, адже не відчуваю до нього достатньої довіри. Кожного разу, коли ми зустрічаємось у цьому сірому, занедбаному кабінеті я щосили намагаюся приховати тремтіння у литках – хоча від нього важко щось затаїти.

– Як завжди, – відмахуюсь я, налаштовуючи свій голос на спокійний лад.

Звісно, він бачить усе – по несвідомими рухам мого тіла, по зацькованому погляді, по невпевненій мові. Він усе підмічає, але не каже нічого, що могло б мене відлякати. Усе-таки він майстер своєї справи.

– Розповісте детальніше?

Керівницьким жестом він запрошує мене прилягти на одне зі своїх інквізиторських крісел: саме таким воно мені здається, коли я в черговий раз переповідаю йому завчені істини.

Я згадую той день, коли вперше потрапила сюди. Минув тиждень після мого переїзду, я блукала незнайомими вулицями, не маючи жодної мети перед собою: я хотіла просто спостерігати за цим розміреним плином життя невеликої провінції, яку майже не пам'ятала та частинкою котрої намагалася знову стати.

На очі випадково потрапила табличка нового психологічного реабілітаційного центру. Мозок та підсвідомість боролися між собою – один із них переконував, що все це чистої води шарлатанство, інший же підказував хоча б спробувати прийняти від когось допомогу. Я знала, що сама не зможу із цим впоратися; певно, тому й переступила поріг цієї клініки. Вони повідомили мені, що відкрилися зовсім нещодавно і, так як я входжу у число їхніх перших клієнтів, готові надати мені лікаря безкоштовно. Точніше, за незначну символічну плату, котра ніяк не вплине на мій бюджет.

Мій психолог (чи усе ж таки психіатр?) виявився рослим брюнетом з великими долонями та теплим поглядом. Він зацікавив мене і я вирішила, що хочу приходити сюди знову й знову; він запевнив мене, що я й не помічу як знову повернуся до нормального життя – і це ще більше додало від'ємної ваги у чашу моїх затурканих сумнівів. Я хотіла вірити йому, тому й відкинула усю свою нерішучість подалі від збудженого розуму.

Він мав мені допомогти.

Скільки звідтоді минуло часу? Рівно півтора місяці, я навмисне запам'ятала ту визначну для мене дату. Вона могла б стати поштовхом до мого нового існування – безхмарного, вільного, у якому немає нав'язаних фобій та непереборного відчуття жаху. Та я й досі бачу перед собою його обличчя, чую його негучний, вкрадливий голос та тремчу із настанням ночі. Не змінюють ситуації навіть колосальні дози заспокійливих, що вже давно мали б вбити мене. Або у кращому випадку перетворити на гнилий, смердючий овоч, не здатний ні на які дії та мисленнєві процеси. Дуже часто я думаю, що такий хід подій став би найкращим вирішенням моїх проблем.

– Чому ви ніколи не називаєте його на ім'я? – лунає наді мною.

Я розплющую очі і бачу як лікар стоїть впритул до мене, ненавмисне зачіпаючи своєю здоровенною рукою мое плече. Від усвідомлення чоловічого дотику я здригаюся і думаю, що ніколи більше не зможу відчувати задоволення від

близькості з протилежною статтю. Від цього стає сумно та добре водночас.

– Хіба воно має якесь значення? – дивуюсь я.

– Звісно! – його вираз обличчя як і зазвичай незворушний, хоч я й розумію, як важко йому завжди себе стримувати.

Цікаво, в іншому житті, за стінами цього новомодного закладу, він також у всіх ситуаціях залишається кам'яною брилою? Чи це лише образ? Роль, яку він має грати перед пацієнтами, зважаючи на свій статус? Можу уявити, як він щодня приходить додому та з ненавистю стягує із себе маску цієї розуміючої байдужості. Ось він кладе її на поличку поряд із вхідними дверима та крокує далі; заходить на кухню, звідкіля лине запах свіжого борщу, із посмішкою цілує ідеальну домогосподарку-дружину та, повечерявши, вмощується на просілому дивані дивитися черговий матч збірної по футболу.

– То що скажете? – витряхує він мене із думок. – Це дуже важливо.

– Я боюся... – простягаю я нарешті у відповідь.

Звісно, мені страшно! Хіба він сам не міг про це здогадатися? Вже два місяці я марно силую себе забути про ті стосунки, про котрі він, Андрій Іванович, вперто нагадує мені кожної зустрічі. Невже від такого мені може стати легше?

– І це не дивно, – відповідає він, похитуючи головою та роблячи чергові нотатки у записнику. – Але може саме це й створює нам перешкоди?

Що він має на увазі? Яке це взагалі може мати відношення до мого невротичного стану та його неспроможності змінити це?

Андрій Іванович одразу ж вдається до пояснень:

– Ви навмисне блокуєте його образ у своїй підсвідомості, бажаючи витіснити з неї будь-які спогади про цього чоловіка. Але на протилежу ви отримуєте ще більше душевної болі, адже хочете вигнати те, що сидить у ній дуже міцно – почуття кохання. Допоки ви не дозволите собі з власної волі повертатися до ваших спогадів, вони не зможуть вас відпустити.

Я із застиглим виразом обличчя дивлюся на лікаря і не знаю як реагувати. У відповідь він не відводить від мене свого погляду, ніби випробовуючи мене на міцність. Помітно, що він згорає від нетерпіння; йому кортить почути мое зізнання, він бажає вивернути мою душу назовні та залізти у найглибші закавулки її непрохідних стежок. Але я ще не готова до такого.

– Мені здається, ви все занадто драматизуєте, – кажу я і натягую криву посмішку на обличчя – як вже виходить.

Цікаво, коли в останній раз я щиро посміхалася? Точно не тоді, коли вперше дізналася про нього правду та залилася нестримним істеричним сміхом; точно не тоді, коли покидала на невизначений термін таке рідне для мене місто та вже точно не того дня, коли знову побачила на палаючому телеекрані його невимушене обличчя. Мені здавалося, що він бачить мене навіть звідти і від цього парадоксу я мимоволі засміялася – так, що довела себе до давно забутого нападу астми.

Звісно, Андрій Іванович одразу розуміє, що моя реакція штучна. Він зітхає і поспішає закінчити наш сеанс – не повертається до цієї теми, адже усвідомлює, що на даному етапі це марна справа. Він ввічливо прощається та відкриває переді мною залізні, як і його витримка, двері. Скоро ми знову зустрінемось, а зараз мені потрібен гарний відпочинок та міцний сон. Саме так він каже мені на прощання, навіть не уявляючи наскільки важко втілити його настанови у реальність.

Цікаво, мені коли-небудь вдасться знову щиро посміхнутися?

На місто наповзає темрява. Вона залазить у кожен будинок, кожную душу; руйнує кремезні стіни та перешкоди, що трапляються на її шляху, відкидаючи їх якомога далі на поталу долі. Вона не має кінця, для неї немає заборон – ВОНА всесильна, ВОНА володарка світу. Допоки небо не освітиться рятівними золотавими променями та не витіснить її нахабне царювання до настання наступної ночі.

Як би я хотіла жити у місці, де ніколи не буває темряви. Де ніч розливається кольоровими барвами теплих зірок, а місяць світить яскравіше за сонце; де немає холоду, відчаю та страху. Я б ніколи не спала.

А ще я ненавиджу осінь. Ці холодні, наскрізь просякнуті щільним мороком, тумани, які заповзають до тебе прямісінько в душу та висмоктують із неї усі фарби життя. Я не уявляю як можна жити у такому середовищі. У такий період мені хочеться заповзти під ковдру, мов у дбайливо-вичищену нірку та залишатися там допоки не настане весна. Тільки вона приносить мені заспокоєння.

Хоча так було донедавна.

Так було до того, як він зустрівся на моєму шляху. До того, як він вдерся до моїх нутрощів та заповнив їх своїми недоладними рухами; своїм теплим голосом та довірливими очима. У нашій спільній драмі він виявився найкращим з акторів, яких я коли-небудь могла знати. Та чи було для нього все так само важко, як і для мене? Чи переймався він, коли знайшов остигле ліжко з охайно збитими подушками та чистими простирадлами, на яких ще залишався запах наших тіл? Мені завжди здається, що він завчасно був готовий до такого сценарію – тому, певно, особливо й не здивувався, коли усвідомив, що такий день зрештою настав.

Зараз же я ненавиджу й весну. Можливо, тому, що саме тоді ми й зустрілися? Заспані поля вкривалися молодими паростками, до рідного дому поверталися птахи-імігранти, розливалися ріки, змиваючи з людських облич зимовий відчай та сум. Небо посміхалося кожному, хто чекав на пробудження; хто прагнув до змін та нових звершень. Рік тому і я була однією із них – нетерплячою, збудженою, щасливою. Його поява лише підсилила ці відчуття. Чому тоді зараз у моїй душі панує спустошення? Якби він був поруч усе було б зовсім інакше. В той день я могла б зробити вигляд, що мені усе примарилося. Могла б переконати себе, що це лише гра моєї уяви або безглузда помилка теледіячів. Я б хотіла, аби так насправді й було. Але знала, що все набагато прозаїчніше – він виявився поганцем і нікуди від цього подітися не можна. У мене було тільки два варіанти і я вибрала найоптимальніший для себе.

Тільки чому зараз він не приносить мені очікуваного полегшення?

Андрій Іванович змушує мене медитувати. Він каже, що саме так обрані досягають просвітлення, що саме так я зможу докопатися до глибин власної суті. Тільки для цього потрібен час та старання, а я, як він уже помітив, погана учениця. Тому не покладає на мене особливих надій.

- Лілю, ви готові бути сьогодні зі мною відвертою?

Його голос вривається у мою голову і я підсвідомо стискаюся, готуючись до сеансу чергових відверть. Чесно кажучи, я й сама досі не знаю чи здатна вивернути, мов запраний коттоновий светр, свою душу.

- Напевно, - бекаю я, мов вівця, котру відправляють на бійню.

Я знаю на що чекати, але не знаю чи готова до цього. Хоча, зрештою, навіщо тоді я взагалі тут знаходжуся?

- Скажіть мені, чи планували ви побудувати із ним родину?

Я дивуюся цьому питанню. Хоча ні, не йому, а тому, як воно побудоване - певно, із професійної солідарності він продовжує замовчувати його ім'я, адже бачить, що я ще не готова почути це знову. Він і справді професіонал своєї справи і як би не було мені важко, готовий підтримати мене у цьому. Або хоча б зробити вигляд, що це не так і важливо.

- Я вже навіть вигадала ім'я для нашої дитини... - промовляю я і закриваю очі - принаймні так я не відчуваю себе божевільною.

Мені в черговий раз здається, що все це лише сон. Що це мої схиблені марення, котрі не мають ніякого відношення до реальності. Але вони мають. І продовжують впливати на мене, смикаючи за повідець, міцно зтягнутий на серці.

- Кого ви хотіли мати - хлопчика чи дівчинку?

Навіщо йому це знати? У голові лунають спалахи гранат, що розривають мене ізсередини.

- Байдуже, - зізнаюсь я. - Головне, щоб він був схожий на...

- Можете не договорювати, я все розумію. - він хитає головою та пильно дивиться на мене.

Він хоче запитати ще щось. І ще. У нього багато питань. Але він не знає чи варто мені їх задавати і чи здатна я зараз адекватно на них відповісти.

– Ви бачили себе поруч із ним через десять років? Двадцять?

У нього дуже мізерні терміни. Я хотіла прожити із ним усе життя! Невже не до цього прагне кожна любляча людина?

– Звісно, – терпляче відповідаю я, хоча підсвідомо відчуваю некероване бажання втекти звідси.

Інакше, я почну плакати. Зазвичай, я роблю це у безлюдних місцях, де якнайкраще можна відчувати поруч подих самотності. Я зариваюся у безодню власних страждань і тону у цьому болоті безвиході – інколи я розумію, що навчилася навіть від цього отримувати задоволення.

Він бачить, що ще сильніше роздирає мою кровоточиву рану. Я усвідомлюю, що, можливо, саме це і є головним його обов'язком.

– Між вами були коли-небудь сварки?

Андрій Іванович послаблює хватку і я можу хапанути трішки свіжого повітря. Я бажаю, аби він ніколи більше не запитував мене про наших ненароджених дітей.

Я часто бачила перед собою дитяче обличчя, яке посміхається у відповідь на мої забавлянки; яке заспокоюється у мене на грудях, в той час як він лежить поруч та гладить мене по волоссю. Він дивиться на мене з обожнюванням та не припиняє дякувати за цей подарунок – хай навіть інколи вередливий та неконтрольований, але такий рідний. Я бачила, як він носить наше дитя на руках, намагаючись його заспокоїти у випадку хвороби чи поганого самопочуття. Уявляла, як він заколисує його уночі чи бавиться з ним удень, в той час як я відпочиваю від неочікуваного багажу материних повинностей. Хоча вони й не втомлюють мене. Хіба можуть втомлювати кохані люди?

Хмаринка розсипається переді мною дрібними, гострими скельцями правди. Здалеку прорізується голос лікаря і я розумію, що маю повернутися у кабінет, в якому завжди пахне ненав'язливими нотками цитрусових та лаванди. Раніше це

тільки дратувало мене, але зараз я відчуваю прилив заспокоєння завдяки ним. Гадаю, варто й собі купити ароматичні палички із запахом апельсину чи лимону.

– Ніколи, – кажу нарешті я і він обміряє мене своїм уважним поглядом – ніби хоче зрозуміти чи не брешу я.

– Ніколи? – повторює він за мною, адже все-таки не вірить цьому. – У всіх людей бувають розлади у стосунках.

– Тільки не у нас, – кажу я на диво безтурботно. – Ми були ідеальною парою.

– Тобто, якби не ваше відкриття, ви б ніколи від нього не пішли? Невже він вас навіть ніколи не дратував?

– Я бажала померти поруч із ним, – тихо промовляю я. – Гадаю, цього достатньо, аби ви зрозуміли глибину моїх почуттів?

Дочку царя Дакшараджапаті і дружину бога Шиви звали Саті. Цар заздрив своєму зятю, якого народ поважав більше, ніж його самого. Одного разу Дакшараджапаті запросив на бенкет в свій будинок іменитих гостей, серед яких були і боги, а ось дочку із зятем він не покликав. І все ж Саті вмовила чоловіка відправитися разом з нею до тестя. Дакшараджапаті їх поява не сподобалося, він обсипав Шиву градом глузувань і образ. Не витримавши такого приниження, Саті кинулася в багаття. Шива витягнув жінку з вогню, але вона була вже мертва. З тих пір в Індії з'явився страшний звичай: жінка, яка пережила чоловіка, повинна разом з ним згоріти у похоронному вогні.

Кілька років тому я випадково натикнулася на цю замітку в газеті. Тоді вона мені здалася страшною та несправедливою – чому молода жінка має позбавляти себе радощів існування заради померлого? Хіба вона не заслуговує на нове життя?

Зустрівши його, я зрозуміла, який сенс має під собою цей ритуал...

Я сиділа на бруківці затихлого перевулку. Андрій Іванович забороняє мені проводити увесь час дома, обгрунтовуючи це тим, що у чотирьох стінах наодинці з власними негараздами я точно збожеволюю. Він вимагає від мене прогулюватися як мінімум годину на день, бажано у місцях, де постійно шумить

натовп. Він вважає, що це допоможе мені швидше повернутися до яскравої буденності та молодіжного ритму життя.

Але люди втомлюють мене. Тому я завжди обираю собі найтихіше місце та просиджую у ньому відведений час; або просто блукаю пустельними околицями міста, де ніхто не зустрінеться на моєму шляху принаймні до вечору. З першими спалахами ліхтарів я ховаюся до своєї криівки, перечікуючи там чергове настання ночі. Вона завжди лякає мене – але не так сильно як галасливий та неконтрольований п'яний люд, який вилазить на вулицю із настанням темряви. Я бачу як вони сміються, випивають, цілуються між собою. Закриваю щільно вікна, так як наївно сподіваюся відгородитися від їхніх набридливих голосів, що лунають звідусіль та охоплюють мене ще більшими пазурями смутку.

Ще рік тому я була схожою на них. Забавлялась, відвідувала нічні заклади та відривалась на повну, смакуючи кожную мить життя. Він змінив мене у цьому плані. Він стверджував, що немає нічого важливішого за подих коханого поруч, за спокійні вечори, проведені удвох перед німим екраном телевізору. Він переконав мене, що це лише дурні ігрища незрілих осіб, котрі не мають чого втрачати. Та не хочуть бачити справжні принади життя.

Ми часто блукали із ним лісом, могли годинами спілкуватися ні про що, хоч я й завжди знаходила у кожному його слові глибокий сенс. Він здавався мені чужинцем, котрий випадково потрапив на нашу планету, повну необдуманих вчинків та низьких бажань. Лише із ним я відчувала себе у цілковитій безпеці. Тільки йому я довіряла найважливіші переживання та почуття і бачила, що він щиро підтримує мене – радіє у випадку перемоги, сумує при поразці. Я часто розбивалася, падала на своєму шляху, прагнучи недосяжного та скороминучого. Тільки з ним я усвідомила, наскільки сильно помилялася раніше та як багато помилок зробила; лише він зміг вкласти до мого духу те, чого йому завжди не вистачало та до чого він так давно прагнув. Він допоміг мені знайти себе, переконавши у власній неперевершеності та особливості.

Але це все кудись поділося із моім від'їздом, щезло у напруженій невагомості мого відчаю. Мабуть, так і залишилося поруч із ним та його проникливими, полум'яними очима.

Сонце обпікає своїми променями і мов довгими руками торкається сполоханого тіла. Не зважаючи на це, у кронах дерев лютує вітер, відганяючи наляканих птахів з насиджених осель. Я бачу як неохоче вони вилітають зі своїх укриттів та

кружляють у небі – чекають можливості повернутися додому у слухну мить. Вперше за місяць я усвідомлюю, що вже ніколи не повернуся до власної домівки та перелітатиму з місця на місце, мов ці знедолені, ображені непогодою птахи. Я змушена назавжди розпрощатися із колишнім життям, відкинути його на дальню полицю своєї пам'яті та міцно притрусити пилом – аби впевнитися, що ніколи його більше не потурбую.

Не розумію навіщо, але я заходжу до найближчої кав'ярні, з якої долітають неймовірні аромати свіжої випічки. Я не можу пригадати коли востаннє добре їла, хоч і зараз не відчуваю голоду. Просто хочу перечекати завивання вітру у теплому місці. Я замовляю собі трав'яний чай та сідаю у прихований від сторонніх очей куток. Хоч тут і досить мала кількість людей, я хочу заховатися навіть від них.

– Сьогодні свято, а ви сама! – чи то констатує, чи то дивується незнайомиць.

Він виринає з-за колони, мов привид, чим добряче лякає мене. Я дратуюся, що все-таки не змогла побути наодинці.

– Вітаю з днем захисту дітей! – проголошує він і розповзається у посмішці.

Я кидаю погляд на календар, що висить біля стійки бару.

– Здається, перше травня – день міжнародної солідарності трудящих. – не зрозуміло навіщо поправляю його я.

– Справді? – він вдає подив, хоч я й усвідомлюю, що це лише невдала спроба завести зі мною знайомство.

– А втім, хіба не байдуже?

Чоловік сідає навпроти та протягує мені цукерку у кольоровій обгортці.

– Хочете? У них найсмачніші солодощі, котрі не знайдеш ніде у місті. Я приїжджаю сюди, аби скуштувати їх – шкода тільки, що не можна купити наперед з десятка зо два. Вони виробляють лімітовані партії...

Я бачу як він хнюпиться, але не розумію усієї трагедії його ситуації. Може, варто розповісти йому свою?

Він бачить, що я ніяк не реаую на його невмілі залицяння, тому підбирається з іншого боку.

– Ви давно тут живете?

– Не дуже, – коротко відповідаю я, бажаючи, щоб ця розмова якнайшвидше закінчилася.

– А я з самого народження, – пояснює він мені. – Люблю це місто. Хоч воно й далеко від столиці – як у плані відстані, так і у плані розвитку – я обожаю його. Знайшов тут улюблену справу, добре заробляю, маю багато друзів та родичів. Я не гонюся за ілюзорними здобутками чи не живу в надії стати суперзіркою, як це робить більшість наших мешканців. Чи варто промінювати тихе, провінційне життя на кубло отруйних гадюк у столиці?

Я занадто голосно зітхаю і він розуміє, що втомлює мене. Я бажаю, аби піді мною зараз відкрився портал і я відлетіла у інший світ або хоча б до своєї тимчасової квартири. Принаймні там мені ніхто й ніколи не набридає.

Я бачу як на шибку починають падати дрібні краплини дощу. За лічені секунди вони перетворюються у неймовірну зливу, яка разом із брудом змиває усі мої сподівання позбутися нового знайомого.

Я підіймаюся з-за столу та, вибачившись, прямую до вбиральні. Зможу пересидіти там з хвилин десять-п'ятнадцять. Може, тоді він зрозуміє, що я не налаштована на спілкування із ним?

Над вмивальниками висить довге дзеркало. Місцями потріскане та заляпане мильним розчином, воно відображує мене у всій красі. Я чітко бачу глибокі синці під очима, які мов спалахи феєрверків горять на блідому обличчі. Бачу кожну зморшку, яку донедавна й не підозрювала у себе, помічаю висохлу, змучену шкіру. Невже я можу когось приваблювати у такому вигляді?

Я обережно виходжу з туалету і озираюся довкола. На щастя, чоловік уже зникнув, залишивши по собі коротку записку: «Я все одно так легко не здамся». І номер телефону. Не обмірковуючи, я жмакаю папірець та кидаю його назад на стіл. Мені не потрібні нові знайомства та, особливо, нові романи. Я ще й від старого не оклигала.

– Чому ви не захотіли з ним спілкуватися? – обурюється Андрій Іванович після моєї стислої розповіді на його банальне питання «що нового?».

У його вустах воно звучить по-іншому, адже він вимагає від мене подробиць та хоче знати кожну деталь мого проведеного намарно дня. Спочатку він посміхається, коли я розповідаю йому про чоловіка у кав'ярні, потім лютує, але вчасно маскує свій гнів – він знає, що я не потерплю до себе такого відношення. Та й хіба я у чомусь винна? Невже більше не існує людини, котра бажає усе життя провести у самотності? Живуть же на світі монахи, котрі з власної волі зреклися усіх насолод та присвятили себе самопізнанню та поклонінню Богу. Раніше я не розуміла, як можна прихилити коліна перед мертвим ликом вигаданого святого та звертатися до нього, мовби знав його насправді.

Та в останній місяць я часто зверталася до нього у своїх молитвах. Але чим частіше я це робила, тим гострішим ставав мій біль. І я усвідомила, що навіть ВІН не спроможний мені допомогти.

Андрій Іванович навчився читати мої думки за виразом очей, тому, випереджуючи питання, пояснює:

– Вам потрібно якимось відволіктися і новий друг міг би стати для вас очікуваною розрадою. Ви не маєте так миттєво відкидати пропозиції незнайомих, котрі в майбутньому можуть стати для вас найкращими друзями. А, можливо, навіть і коханими...

Він задумливо обертає до мене своє обличчя та чекає на відповідь. Тепер моя черга гніватися – я відчуваю себе сірником, який загорівся від необережного руху та готовий у будь-який момент знищити все довкола. Мені здається, що вибухи обурення розривають кожен мій орган, шматують його, а потім знову склеюють до купи. Бо я й досі виявляюся живою.

– Невже ви й досі не зрозуміли, як сильно я його кохаю?

Цей відвертий крик душі дивує психолога і мені помітно як він задоволено посміхається. Адже досягнув свого та витягнув нарешті із мене слова, котрі так міцно приліпилися до піднебіння та не бажали відриватися від нього. Лікар силою витягнув їх з мене і я відчуваю себе вбитою індичкою, котру випотрошили та заново начинили непотребом, який потім із захватом з'їдять запрошені диваки. Шкода тільки, що нас у цьому кабінеті лише двоє.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/sheko_yul-ya/pom-zh-ryadkami

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)